

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Agent of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

JUSSILA protiv FINSKE

(članak 6. stavak 1.)

Presuda velikog vijeća od 23. studenog 2006. godine

Nema povrede članka 6. stavka 1. Konvencije (pravo na pošteno suđenje)

ČINJENICE

Predmet se odnosi na zahtjev koji je podnio finski državljani, Esa Jussila, rođen 1949. godine koji živi u Tampereu, Finska.

Dana 22. svibnja 1998. godine porezna uprava u Hämeu tražila je od podnositelja da podnese očitovanje o navodnim pogreškama u njegovoj prijavi poreza na dodatnu vrijednost za fiskalnu godinu 1994. i 1995.

Dana 9. lipnja 1998. godine porezna uprava je odredila da je podnositelj, između ostalog, dužan podmiriti razliku poreza u iznosu od 10% u odnosu na novo određenu vrijednost poreza. Razlika poreza koja je procijenjena podnositelju zahtjeva iznosila je 1.836 finških maraka, odnosno otprilike 308,80 EUR. Razlika poreza temeljena je na činjenici da je podnositeljeva porezna prijava poreza na dodanu vrijednost ocijenjena nepotpunom.

Podnositelj je uložio žalbu Županijskom upravnom sudu u Uusimaau (koji je kasnije postao Upravni sud u Helsinkiju). Podnositelj je zahtijevao usmenu glavnu raspravu i svjedočenje poreznog inspektora i vještaka koje je on predložio. Dana 1. veljače 2000. godine helsinški Upravni sud zatražio je pismeno očitovanje poreznog inspektora te izjavu vještaka predloženog od strane podnositelja. Porezna inspektorica dostavila je 13. veljače 2000. godine svoje očitovanje helsinškom Upravnom sudu. Izjava je kasnije dostavljena podnositelju kako bi on dao svoj odgovor na očitovanje. Iskaz vještaka predloženog od strane podnositelja podnesen je sudu istog dana.

Dana 13. lipnja 2000. godine Upravni sud presudio je da usmena glavna rasprava nije potrebna s obzirom da su obje strane pismeno dostavile sve potrebne informacije. Također, odbio je podnositeljeve zahtjeve.

Podnositelj je bezuspješno zahtijevao dopuštenje za ulaganje žalbe.

PRIGOVORI

Podnositelj se žalio da nije imao pošteno suđenje u postupku u kojem mu je utvrđena razlika poreza jer nije bilo usmene glavne rasprave. Pozvao se na članak 6.

ODLUKA SUDA

Članak 6. stavak 1.

Dopuštenost

Sud nalazi da, iako je određivanje plaćanja razlike poreza dio fiskalnog režima, ono je nametnuto propisima čija je svrha odvratanje i kažnjavanje. Povreda je stoga „kaznena“, sukladno članku 6. Stoga je članak 6. primjenjiv na podnositeljev predmet.

Osnovanost

Sud primjećuje da je svrha podnositeljevog zahtjeva za usmenom glavnom raspravom bila osporiti osnovanost i točnost izvještaja porezne inspekcije metodom unakrsnog ispitivanja poreznog inspektora i dobivanje podupirućeg vještačenja od strane njegovog stručnjaka budući da je, prema njegovom mišljenju, porezni inspektor krivo protumačio kriterije propisane u mjerodavnom zakonodavstvu te podnio netočan prikaz njegove financijske situacije. Njegovi razlozi za zahtijevanje usmene rasprave u širem smislu, osporavaju osnovanost poreznog računa, koji kao takav izlazi iz polja primjene članka 6. iako je postavljeno dodatno pitanje je li podnositeljevo računovodstvo bilo toliko loše da bi to opravdalo dodatni porez. Upravni sud, koji je zahtijevao pismena očitovanja od strane poreznog inspektora i nakon njega stručnjaka predloženog od strane podnositelja, našao je da u ovom slučaju usmena glavna rasprava nije nužna, budući da su informacije koje je dostavio sam podnositelj činile dostatnu činjeničnu osnovu za donošenje odluke u ovom slučaju.

Sud nije dovodio u pitanje da je provjeravanje i osiguravanje je li porezni obveznik dostavio točne podatke o svom poslovanju i jesu li svi dokumenti propisno podneseni ponekad učinkovitije provoditi pismeno nego usmenom raspravom. Također nije uvjeren podnositeljevom izjavom da se pitanja vjerodostojnosti koja se jave u postupku zahtijevaju usmeno iznošenje dokaza ili unakrsno ispitivanje svjedoka i Sud smatra da je utemeljen Vladin argument da se bilo koja činjenična ili pravna pitanja mogu adekvatno predstaviti i o njima odlučiti na temelju pismenih podnesaka.

Sud dalje primjećuje da podnositelj nije bio lišen prava zahtijevati usmenu raspravu a na sudu da odluči je li rasprava nužna. Upravni sud je takvu svoju odluku obrazložio. Sud isto tako primjećuje mali iznos koji je u pitanju. Kako je podnositelju pružena široka prilika da izloži svoje stajalište pismenim putem i da komentira podneske poreznih vlasti, Sud nalazi da su zadovoljeni uvjeti pravednosti te da usmena rasprava u konkretnom slučaju nije bila nužna. Stoga, nije došlo do povrede članka 6. stavka 1.